

Destria clarament les zones de trànsit i de vianants
del domini esquiable

El nou edifici de serveis a la Pista Llarga de La Molina

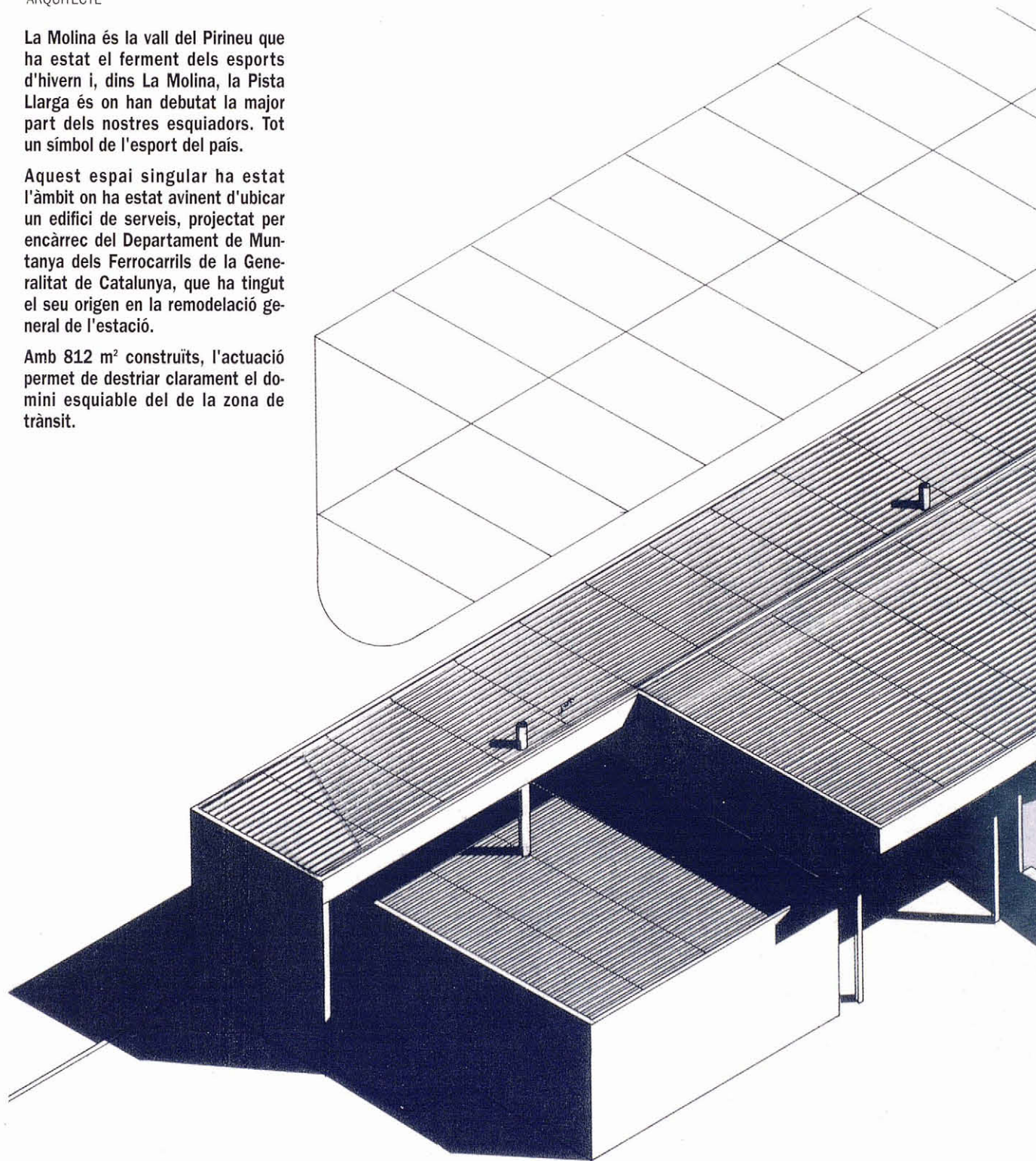
Lluís Vidal i Arderiu

ARQUITECTE

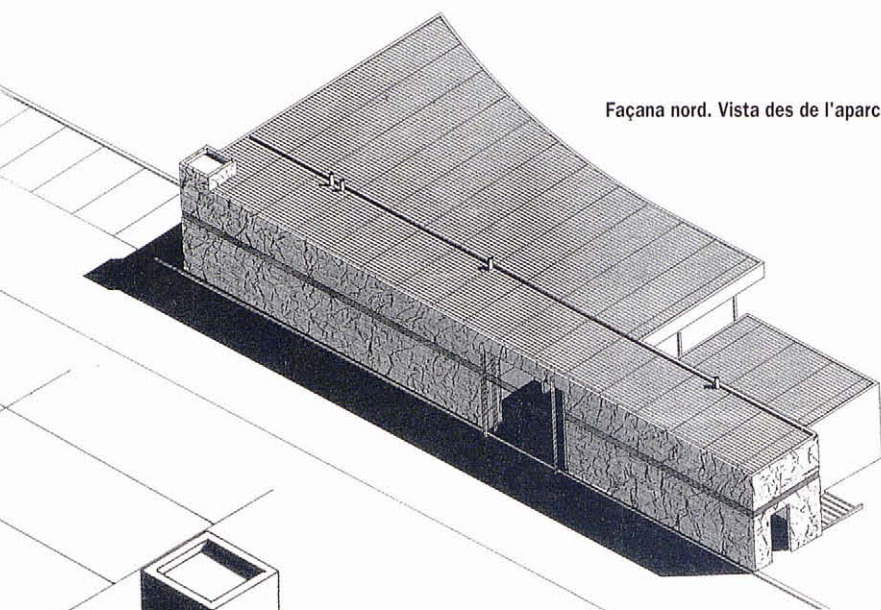
La Molina és la vall del Pirineu que ha estat el ferment dels esports d'hivern i, dins La Molina, la Pista Llarga és on han debutat la major part dels nostres esquiadors. Tot un símbol de l'esport del país.

Aquest espai singular ha estat l'àmbit on ha estat avinent d'ubicar un edifici de serveis, projectat per encàrrec del Departament de Muntanya dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que ha tingut el seu origen en la remodelació general de l'estació.

Amb 812 m² construïts, l'actuació permet de destriar clarament el domini esquiable del de la zona de trànsit.

Façana nord. Vista des de l'aparcament.

Prèviament a la realització del projecte d'edifici de serveis que ens demanaren, vam fer, a petició de la Societat Promotora (FGC), un estudi d'idees sobre l'organització dels desplaçaments i concentracions a La Molina en les temporades d'esquí.

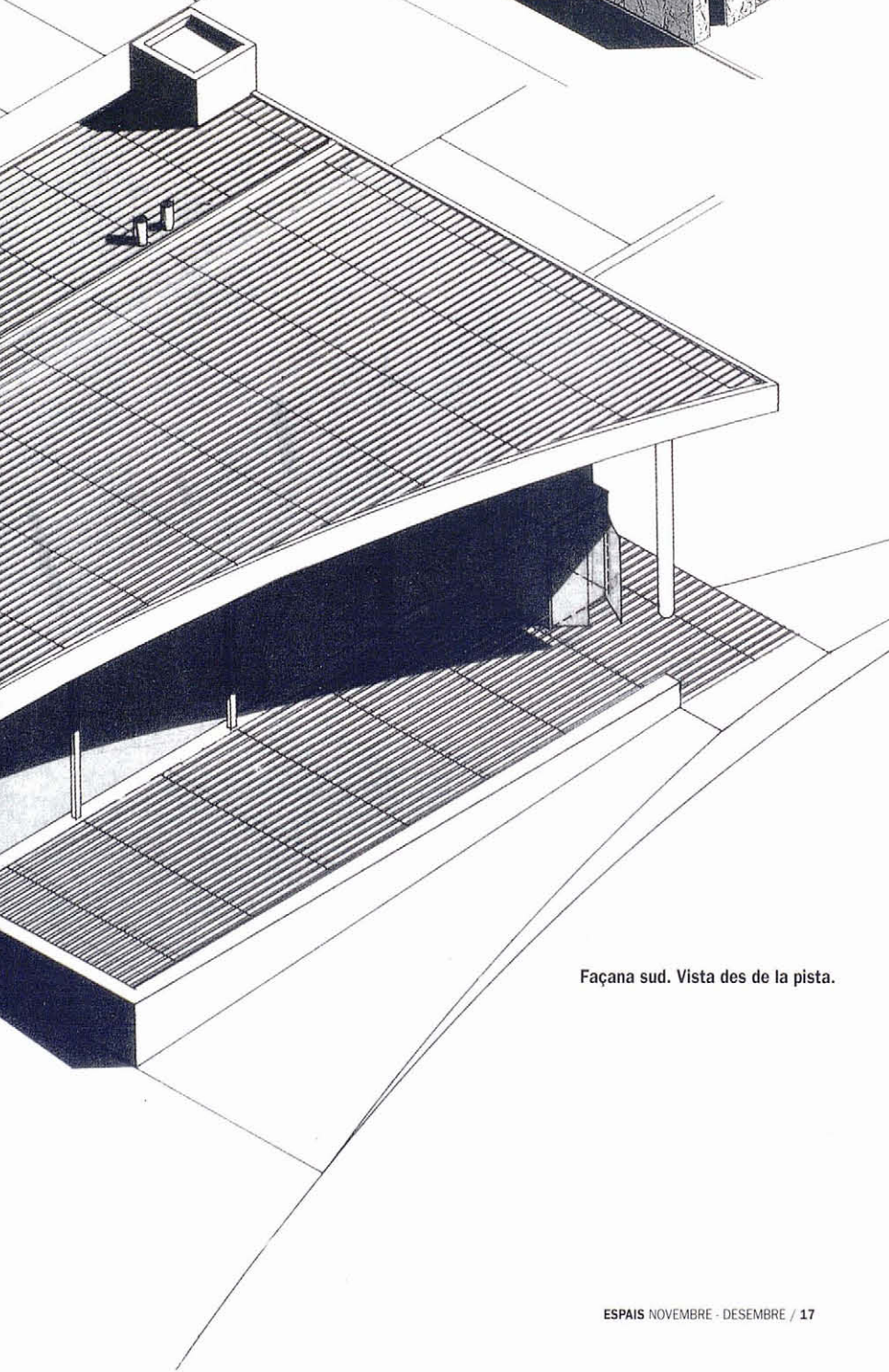
Proposàvem crear un centre de serveis capaç d'articular tant com fos possible les comunicacions, i que hi restringís alhora el trànsit de vehicles, de manera que a la zona de l'estació existent de RENFE es crearia un gran aparcament d'autocars i vehicles que permetés d'evitar-hi la circulació interna. El transport massiu dels esquiadors passaria a fer-se mitjançant un remuntador amb cabina de gran capacitat que, des de l'estació, portés la gent fins al nou centre situat a la zona dels trampolins. Des d'allà, per gravetat, arribaria als remuntadors de Pista Llarga i Muntanya Sagrada, i per tant Costa Rasa i, perllongant el telesella de la Tossa, tot el domini esquiuable de la Tossa i la Masella, en restaria a l'abast.

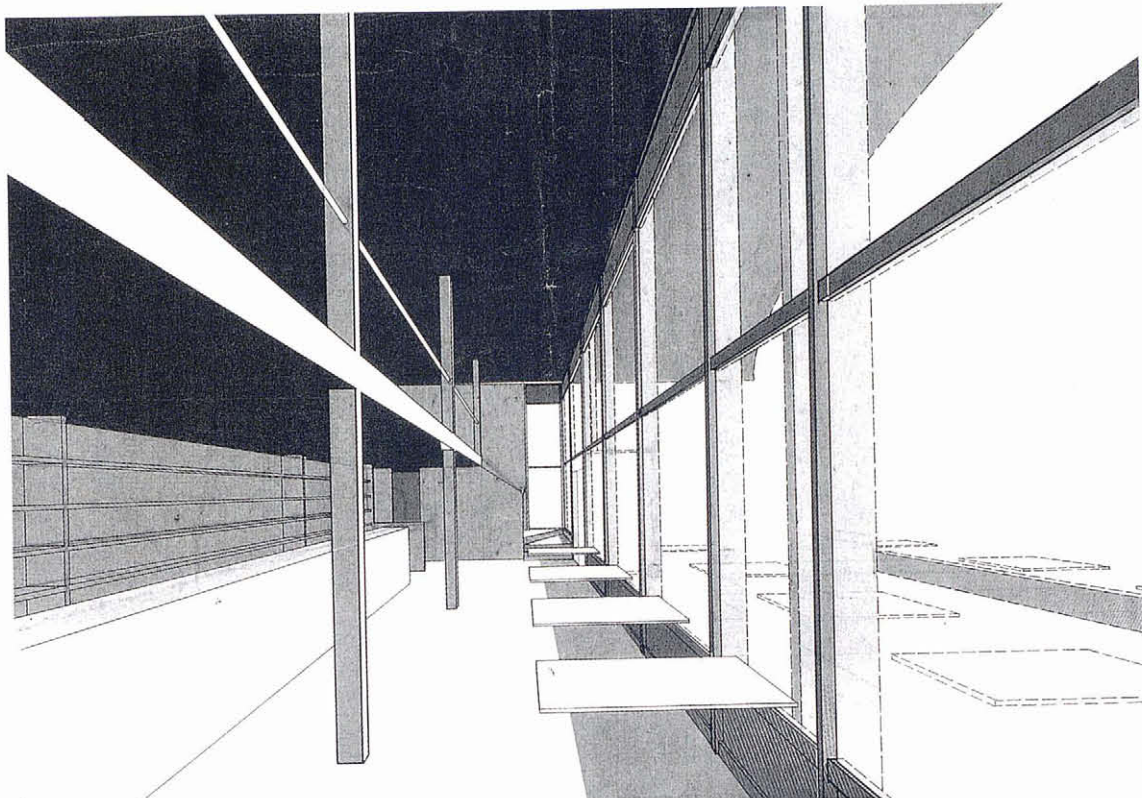
Entre la concentració i la dispersió

L'edifici podria ésser extens, i disposaria dels serveis més diversos, com ara bar-restaurant, venda de forfaits, lloguer de material d'esquí, escola de monitors, cinema, centre de reunions, infermeria, agències bancàries, perruqueries, sales de jocs, oficina de correus, etc.; un gran centre de comunicacions, serveis i lleure, a la manera de la *Croisette de Courchevell* o d'alguns altres indrets dels Alps.

Tot plegat, però, esdevenia una idea tan ambiciosa com costosa, i la inviabilitat de dur-la a terme ara fa que els problemes no es puguin atendre a gran escala, sinó que s'hagi de trobar una via intermèdia entre aquesta visió global exposada, i la manera de fer

Façana sud. Vista des de la pista.

Vista interior

heretada. Entre la concentració en un punt i la dispersió.

El nou edifici, doncs, no resol el problema tenint en compte tota l'estació d'esquí, sinó en l'àmbit menor d'una pista.

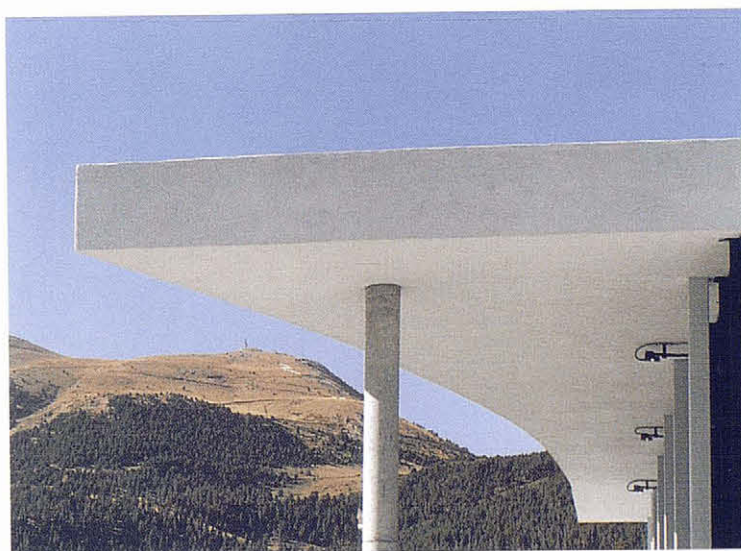
La necessitat de l'immoble de serveis que ens ocupa tenia l'origen en la remodelació general de l'estació i, en particular, en la substitució dels vells telesquís de Pista Llarga per un telesella de quatre places.

Just en el punt de sortida de la futura instal·lació hi havia un barracot vell que prestava el servei de bar i de lloguer d'esquís.

L'encàrrec preveia que el projecte de l'edifici nou substituís el vell barracot i, a més, que s'ordenés l'esplanada del capdavall de la Pista Llarga, on s'havia d'ubicar la construcció.

Precisió dels termes i neteja de les microarquitectures

Com a tasca prèvia al projecte, es

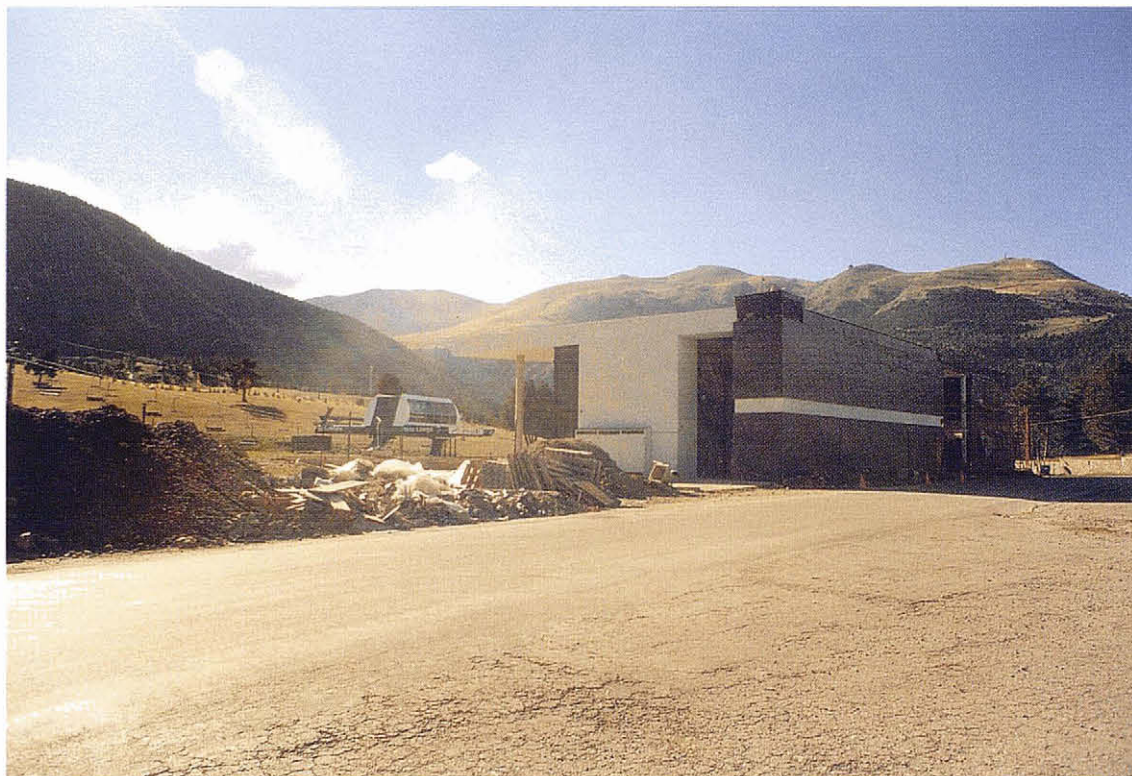

Detalls de la coberta

féu la precisió dels termes urbanístics amb què plantejar la construcció del nou edifici, peça fonamental en la definició del caràcter de l'enclavament.

Una primera proposta postulava netejar les microarquitectures sorgides desordenadament en el

decurs del temps a tocar de la Pista, substituint-les per edificis més grans que cobrissin les necessitats de serveis, i que fossin situats als extrems de l'esplanada, de manera que deixessin alliberats al màxim el domini esquiable, la zona d'aparcaments i les visuals des de la carretera sobre

L'edifici de serveis resta integrat en l'entorn

Panoràmica general. L'arquitectura i el paisatge

la pista. Un passeig de vianants entre els edificis en garantiria la intercomunicació.

Aquesta proposta no va ser possible de dur-la a terme de manera absoluta, ja que el propietari de l'antic bar situat al peu dels remun-
tadors, exigia, com a condició a tot

trasllat i a la permuta, el mínim desplaçament possible. Els promotors, conjuntament amb l'Ajuntament i el propietari esmentat, li acordaren el nou emplaçament, a la part central de l'esplanada.

Això va representar una variació en la nostra proposta inicial, en el

sentit que, a més de les construccions notables als extrems de l'esplanada, n'hi hauria una altra al mig. Es va remarcar que aquesta ubicació feia necessari el desplaçament de la carretera interior de la Molina ja previst en aquest tram, a fi de millorar l'aparcament i la seguretat de l'entorn de l'edifici.

Consideràvem que l'esplanada amb tots tres edificis, l'existent a l'extrem de ponent, el nostre, objecte del projecte, i un altre de futur, a construir a l'extrem de llevant a sota el bosc, i retirant-hi les petites construccions existents deixaria l'espai clar i ordenat.

Seguint el criteri d'agrupació dels diferents serveis, el programa del nou edifici incloïa dins el mateix volum, de situar-hi, a més dels serveis de l'edifici a permutar, els lavabos públics municipals situats fins ara en un altre barra-
cot, que també desapareixeria.

El programa total

En definitiva, el programa total reuneix els serveis següents: la-

vabos públics, bar-restaurant, cuina, lavabos, bar i restaurant, lloguer de material d'esquí, magatzems, ascensor i instal·lacions generals. La superfície construïda total és de 812,81 m², repartida de manera que 543,54 m² corresponen a la propietat privada i 268,77 m² a la pública.

Quant al programa de la part ocupada pels serveis de propietat privada es compon de soterrani, planta baixa i 1r pis. Les plantes estan intercomunicades amb muntacàrregues. El soterrani es destina a magatzems i a instal·lacions generals.

La planta baixa és destinada a la secció de lloguer de material d'esquí, amb circulació unidireccional i amb l'accés des del pas central, i també a la zona del bar que comunica mitjançant doble espai amb el restaurant i a peu pla amb la terrassa exterior.

La planta pis és on van el restaurant i la cuina.

Quant al programa de la part ocupada pels serveis de titularitat pública, es compon de soterrani i de planta baixa.

El soterrani es destina també a instal·lacions i a magatzem.

A la planta baixa hi ha l'accés cobert a la pista i els sanitaris d'homes i de dones.

L'estructura és mixta, amb murs de formigó, parets de càrrega i estructura metàl·lica que permet alleugerir d'obstacles la façana sud.

Fora d'alguna part reduïda que va estucada, els materials restants emprats a les façanes són el vidre i la pissarra com a pedra aplacada. A tota la llargada de la façana de pedra es reserva un espai longitudinal per a explicitar-hi els caràcters de l'edifici. També es preveu la col·locació de rètols damunt el voladís de la façana sud.

El cromatisme és tractat amb els tons foscos del gris de la pissarra i dels vidres, i amb tons clars, el blanc lilós de la part dels serveis públics i el color butà del pilar circular que marca l'accés des de la pis-

ta, tot per a facilitar la situació dels sanitaris i de l'entrada.

Un factor condicionant provenia del fet que les dues diferents propietats permetessin la divisió de la parcel·la. És per això que hi hem fet un pas públic obert però cobert, centrat respecte del nou remuntador, que en permet la percepció des de la carretera darrera l'edifici, i que esdevé símbol de l'accés a la Pista Llarga. Coincidint amb una vora del pas obert, una junta de dilatació de l'edifici delimita totes dues propietats.

La façana nord és rotundament cega, de remarcables dimensions, a la manera de les tanques de les eres de la Cerdanya.

La façana sud és tota de vidre per a aprofitar millor el sol i per a facilitar des de l'interior l'espectacle visual del paisatge, de la terrassa i de la gent esquiant.

La part dels sanitaris públics és de fàcil identificació des de qualsevol punt ja que forma un volum a part. Té accés independent, amb una zona d'espera arrecerada del vent, que facilita també la ventilació dels sanitaris.

La part de propietat privada s'organitza de manera que s'evitin interferències entre els diferents usos.

A la façana sud, un voladís irregular rematat amb un pilar circular, protegeix d'una excessiva assolellada alhora que remarca l'accés a la terrassa, al bar i al restaurant des de la zona esquiable. El voladís és de forma corba a fi que s'integri més bé en l'entorn de línies sinuoses.

Dins la nova manera de fer La Molina

Interpretant la nova manera de fer La Molina per la gestió pública dels darrers anys, com un línia moderna orientada a posar al dia l'antiquada estació, la nostra proposta hi encaixava i es va presentar en el mateix sentit, amb un intent de parlar l'idioma d'avui, deixant com a peces del passat les construccions tiroleses, i les altres tradicions formals.

L'escala i la proporció de la construcció són dictades per la voluntat d'entendre aquests espais com de serveis a tota una zona d'esquí. No és un edifici al servei d'una família o d'un grup reduït, sinó d'una multitud. L'edifici és fet a l'escala de la Pista.

L'actuació ha pretès crear un element clarament separador entre el trànsit rodat i la zona de viants, per una banda i el domini esquiable per l'altra.

LL. V. □

LA MOLINA 1989-90

Promotor:

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Departament de Muntanya

Arquitecte:

Lluís M. Vidal i Arderiu

Aparellador:

F. Xavier Humet Cienfuegos Jovellanos

Constructora:

Servicios y Obras S. A.